

KAPITOL DRUHÁ

KAPELA SE DÁVÁ DOHROMADY

Během dalších tří let jsem poznal už téměř všechny budoucí členy KORN. Doba, za kterou jsme se stali jednou z největších rockových kapel na světě, byla docela krátká, ale naše individuální zkušenosti a zážitky během střední školy měly velký význam pro konečnou podobu naší kapely. Pár let poté, co jsem se přestal bavit s Kevinem, jsem začal trávit čas s klukem jménem Reggie Arvizu (Fieldy), který se nakonec stal velmi důležitou součástí mého dalšího života. Znali jsme se sice už z dřívějška, protože jsme chodili na stejnou školu, ale tenkrát jsme ještě nebyli blízcí přátelé. Byli jsme prostě jen známí, kteří spolu sem tam prohodili pár slov. Už tenkrát jsem mu říkával, že Duran Duran jsou na nic, a že by měl přestat poslouchat tenhle odpad a začít poslouchat věci jako AC/DC, nebo Ozzyho.

Když jsem zrovna s Reggieem nebyl já, scházel se s klukem, který se jmenoval Jonathan Davis - se kterým jsem se taky trochu znal. Oba dva se znali už od doby, kdy spolu chodili na nižší střední školu. Reggie měl tenkrát malou terénní tříkolku, do které byl úplně blázen a všude na ní jezdil. No a jednoho dne se mu podařilo Jonathana neúmyslně přejet. Teda, záleží na tom, kdo z těch dvou tu historku zrovna vypráví; Jonathan vždycky tvrdil, že to Reggie udělal schválně. Nejsm si teda zrovna jistý, jestli se přátelstvím dá nazvat to, že někoho přejedete motorovou tříkolku, ale budiž.

Reggie a Jonathan začali později chodit na Highlandskou střední, zatímco já jsem navštěvoval střední školu ve východním Bakersfieldu. Trochu jsme spolu ztratili kontakt, ale ve druháku jsem se s Reggieem potkal na jedné párty, a naše vzájemné přátelství se utužilo. Bylo mi teprve patnáct a ještě jsem nemohl řídit, takže mě na tyhle večírky musela vozit moje matka. Ve skutečnosti si myslela, že jezdím na zkoušky a že tam budu jen hrát na kytaru. Na kytaru jsem ale nehrál - akorát jsme s klukama popíjeli a poslouchali muziku. A právě na jednom z těchtohle večírků jsem narazil na Reggieho, a protože jsme byli oba dva rockeři, tak jsme se začali scházet pravidelně.

Nedlouho potom, co se ze mě a z Reggieho stali dobří přátelé, jsem měl možnost poprvé ochutnat skutečnou svobodu a zodpovědnost, která z ní vyplývala. Ještě mi nebylo ani šestnáct, když mi táta jednoho dne řekl, že mi koupí jakékoli auto, pokud bude v dobrém stavu, nebude mít moc najeto a pokud nebude stát více jak tři tisíce dolarů. Hned jsem si začal představovat, jak parádně budu vypadat, až pojedu po ulici v Baja Beetle. S těmi velkými old school pneumatikami a hlavně s tím velkým, hlasitým motorem ze kterého lezly ven trubky a všechny ty další věci. Sakra, strašně moc jsem to auto tenkrát chtěl. Nakonec jsme ale usoudili, že má až moc velkou spotřebu, a tak jsem se rozhodl pro Toyotu. Ale nebyla to obyčejná Toyota. Byla to bílá Selica Hatchback s automatickou převodovkou. Koupil jsem ji přes inzerát v novinách. Auto bylo v dobrém stavu a cena byla taky v pohodě, ale to nejlepší na tom všem bylo, že bylo MOJE. Přesto ale mělo jednu velkou vadu: bylo bez stera.

Asi to pro mě byla tenkrát výhoda, že jsem ještě nemohl řídit, protože bych býval raději chcípnul, než abych řídil auto bez stera. Takhle jsem měl ještě alespoň čas si nějaké peníze vydělat a to stereo si koupit ještě předtím, než budu moct řídit. A u tátovy benzinky byla vždýcky možnost si nějaké ty peníze vydělat – kdykoli jsme já, Geoff, nebo mí bratřenci potřebovali. Tak jsem tátovi řekl, a on mě tam zaměstnal.

Všechno bylo v pořádku až do té doby, než mi narostly dlouhé vlasy. Mé vlasy pro mě byly moc důležité, protože to nebyla jen součást mé image, ale byla to součást mne. Byly taky součástí hudby, kterou jsem poslouchal a hrál. A jestliže jsem chtěl zůstat sám sebou a stát si za svou hudbou, tak jsem se prostě nemohl dát ostříhat. Nicméně zaměstnanci společnosti Chevron takhle dlouhé vlasy nosit nesměli, a tak jsem si musel najít jinou práci.

Ale své auto jsem si fakt zamiloval a pořád jsem se o něj staral – i když jsem měl v té době plné ruce práce si najít nějaký dobrý džob, kde bych se nemusel nechat ostříhat a kde by mi zaplatili dost na to, abych si mohl koupit stereo. Auto stálo zaparkované na příjezdové cestě k našemu domu – protože jsem ještě pořád neměl řidičák. A tak jsem v něm celé hodiny seděl, čistil jeho interiér a poslouchal při tom z kazetáku na plné koule metal. Bylo to, jako kdybych měl svůj další pokoj, který byl jen a jen můj – protože i když můj pokoj, ve kterém jsem bydlel, byl fajn, tak pořád ještě byl v domě mých rodičů. Ale tenhle šedivý interiér mé Toyoty, to bylo místo jen a jen pro mě. A na tom jsem si hodně zakládal.

Konečně nadešel den mých šestnáctých narozenin, a tak jsem se svým autem vyrazil do světa – teda alespoň do Bakersfieldu.

V Baku bylo jen několik málo rockových kapel a Reggie znal skoro všechny lidi, kteří v nich hráli, a protože jsem teď byl Reggieho kamarád, tak mě s nimi seznámil. Tihle kluci byli o dost starší než my dva, takže už mohli kupovat pivo. Scházeli jsme se s nimi každý víkend, pili galony piva, poslouchali muziku a hráli čtvrtáky.⁹

I když Reggie hrál na kytaru, tak jediné, co uměl zahrát, byly věci jako Freebird a některé další songy ze sedmdesátých let – protože jeho a Jonathanův táta často hrávali tyhle písničky po klubech ve městě. Reggie mi ukázal jak tyhle písničky zahrát a já mu za to na oplátku ukázal, jak zahrát pár současnějších fláků. Nebyl zas až tak špatný kytarista, ale nebyl dost dobrý na to, aby hrál v kapele, a tak jsem mu řekl:

„Kámo, měl bys raději zkusit basu, ta má můj strun – možná by ti to šlo líp.“

Teď už jsme jenom potřebovali najít zpěváka a bubeníka, abychom byli kompletní kapela.

---

⁹ Oblíbená pijácká hra, jejímž smyslem je praštit mincí o stůl tak, aby se odrazila a dopadla do poblíž stojící skleničky.

Proto jsme vyzkoušeli jednoho kluka, jménem Johnny, který prý uměl hrát, ale když jsme zjistili, že neumí udržet rytmus, tak jsme ho vyhodili. A tak jsem zavolal starému kamarádovi ze střední školy - J.C.mu, který souhlasil, a tak jsme měli jako kapela k dispozici už všechny nástroje.

Fakt, že jsme ještě pořád neměli zpěváka, nás neodradil. Začal jsem skládat hudbu i s texty - abychom byli připraveni hned, jakmile najdeme někoho za mikrofon. A tak jsme zkoušeli a zkoušeli, až jsme narazili na jednoho staršího kluka jménem Ron, a protože byl dost dobrý, tak s námi zůstal.

Kapele jsme dali jméno „Pierct“, což mělo znamenat Pierced¹⁰ - akorát jsme dali písmeno „T“ na konec slova, protože.....no, prostě jen tak. Po pár měsících zkoušek s Ronem nás už nebavilo hrát jen pro nás samotné, a tak jsme si už konečně chtěli zahrát před publikem. Reggie se znal s holkou jménem Teresa, přes kterou jsme se seznámili se staršími rockery, kteří už mohli kupovat pivo. Byla vážně sexy a měla spoustu cool kamarádů, se kterými nás seznámila. Přátelila se taky s holkou jménem Jan, která byla neoficiální kadeřnicí všech rockových kapel v Bakersfieldu. A pokud jste své vlasy měli rádi (což jsem já měl), tak jste se jí prostě museli svěřit do péče. Teresa měla taky další kamarádku, jménem Shannon, se kterou jsem se přes ni a Reggieho taky seznámil. Uvědomil jsem si, že jsem se do ní zamiloval - a to hned na naší první schůzce. Byla to vážně kočka - na půl běloška a na půl Asiatka. Znal jsem ji už dřívější, kdy ještě pracovala v jednom fast foodu. Přišel jsem tenkrát k pultu a podíval se na ni. Měla však ve tváři výraz, jako by chtěla říct:

„No, co sakra chceš?“

Vypadala, že není zrovna dvakrát nadšená, že tam musí pracovat. A tak jsem ze sebe jen vykoktal svou objednávku a myslel jsem na to, jak je úžasná a že by se mnou na rande stejně nikdy nešla. Nicméně o pár měsíců později mi Reggie a Teresa řekli, že jsem se Shannon líbil, a že mám sebrat odvalu a pozvat ji na schůzku. Byla to vážně úžasná ženská, a já věděl, že spolu zůstaneme.

V té době měla Teresa přítele, který hrál v kapele, která byla v Baku hodně populární, takže nám zařídila, abychom jim mohli dělat předkapelu na jednom z jejich vystoupení. V den vystoupení jsme byli všichni pěkně nervózní. Dům, ve kterém se koncert konal, praskal ve švech a lidi si od našeho vystoupení hodně slibovali. Nakonec jsme koncert zvládli odehrát a myslím, že docela dobře. Hráli jsme naše vlastní kýčovitě, metalové songy s pitomými názvy, které jsem měl z porno časopisů jako „Bad bad girls“, „Fantasy lover“ a „Anytime, any place.“ Ty songy nestály za nic, ale i přesto jsme zněli docela dobře. Zlatým hřebem vystoupení pak byla naše cover verze písničky „Bullet the blue sky“ od U2. Na konci písničky měl Edge¹¹ úžasné sólo, které jsem zvládl na jedničku.

---

¹⁰ Propíchnutý, mající piercing.

¹¹ Kytarista U2.

Tenhle koncert nás pořádně nakopl a chtěli jsme samozřejmě hrát dál, ale vyskytl se problém; Ron totiž žil se svou přítelkyní a jejím dítětem, a proto se rozhodl, že rodinný život a hraní v kapele nejde dohromady, a tak z kapely odešel. Takže se Piercet rozpadli už po prvním koncertě. Když Ron odešel, Reggie, J.C. a já jsme začali hledat nové lidi, kteří by s námi hráli. Po krátkém hledání se na nás usmálo štěstí a seznámili jsme se s kapelou Toy, ve které hrál kytarista Tom a zpěvák Richard. Zrovna od nich odešli basák a bubeník, takže jsme pro ně byli přesně to, co hledali. Reggie a J.C. si tedy vzali na starost basu a bicí a na mě zbyla druhá kytara.

Nicméně právě ta druhá kytara vytvořila opravdu dobrý sound, který se všem moc líbil. Měli jsme tenkrát k dispozici malé studio, kde jsme jamovali a chodilo se na nás dívat docela dost lidí – nejčastěji pak Shannon. V té době jsme spolu byli už rok a měli jsme vážný vztah. I když jsem se k ní choval jako hajzl. Celou tu dobu jsem se k ní choval vážně sprostě – a to si fakt nezasloužila. Zacházel jsem s ní jako s kusem hadru. Jeden z důvodů, proč jsem se k ní takhle choval, byl ten, že jsem měl nízké sebevědomí. Když jsem byl totiž v prváku, naskákalo mi na obličej dost silné akné a kvůli tomu jsem si připadal hrozně odpudivý. Máma mě tenkrát vzala k rodinnému doktorovi, což trochu pomohlo, ale do mých dvaceti jsem nikdy nebyl schopný se toho úplně zbavit. Úplně mě to ničilo. Cítil jsem kvůli tomu spoustu bolesti a vzteku, který jsem si vylíval právě na Shannon. Kdykoli se na mě koukala, myslel jsem, že se dívá na moje akné. Nebyl jsem schopný pochopit, že se na mě kouká prostě proto, že mě miluje. A tak jsem se k ní choval vážně hrozně – až do jednoho dne, kdy Shannon zjistila, že to nedostala. Oba nás to pořádně vyděsilo. V té době jsme spolu spali docela často, ale ona brala prášky, a tak jsem prostě nemohl uvěřit tomu, že by mohla být těhotná. Byli jsme oba pěkně rozčilení, ale pak jsme se s tím prostě smířili a dokonce jsme začali být i rádi. Dost nás to sblížilo, a já se k ní začal chovat opravdu něžně – tak, jak jsem se měl chovat už dávno předtím. Nicméně pro dva teenagery, kteří ještě nedokončili střední školu, to byla hodně zapeklitá situace.

Po týdnu nejistoty Shannon zjistila, že těhotná není, což nás sice zklamalo, ale rychle jsme na to zapoměli. Náš vztah se vrátil do starých kolejí a já se k ní začal chovat stejně, jako předtím.

V té době jsem trávil spoustu času s kluky z mojí nové kapely, protože byli vážně v pohodě. Během zkoušek jsme začali pít hodně piva, Night train a St.Ides a jiného tvrdého alkoholu. Pití se nám začalo vymykat z ruky, i když jsem si pořád nalhával, že to mám pod kontrolou. Celkově vzato, Toy nebyla špatná kapela, až na jeden detail – že jsme se po prvním koncertu zase rozpadli.

Strašně mě to vzalo; doufal jsem, že jednoho dne budu hrát v kapele, která by byla schopná odehrát alespoň dvě vystoupení. A aby toho ještě nebylo málo, odešel od nás i J.C. Protože zatímco já a Reggie jsme akorát nasávali, tak J.C. začal jet i v drogách. Přestalo ho bavit hrát na bicí a spoustu dalších věcí. Tenkrát jsme tomu nerozuměli a mysleli jsme si, že fetovat je blbost, ale nedlouho potom jsme si na vlastní kůži vyzkoušeli, jak drogy můžou ovládnout celý váš život. Takže co se hudby týče, byli jsme na to zase jen já a Reggie.

Zhruba v té době, kdy se Toy rozpadli (a kdy mi bylo sedmnáct), zemřela moje babička (tátova matka), a tátu to dost zasáhlo. Jeho občasný zápasení s alkoholem se o dost zhoršilo a po její smrti nad ním chlast začal vítězit. Pití se mu začalo vymykat kontrole – stejně tak jako mně. Jediný rozdíl mezi námi dvěma byl v tom, že o mém pití neměl nikdo z naší rodiny ani tušení. Před zbytkem rodiny jsem to dovedl opravdu mistrně zamaskovat.

Své příchody z pařeb jsem si vždycky načasoval tak, aby rodiče nebyli doma, anebo tak, že si mého návratu prostě nevšimli. Pak jsem se potřel kolínskou, aby přebila pach alkoholu. Udělal bych cokoli, abych to před nimi utajil. Jednou jsem přišel ze školy domů a uviděl jsem tátu, jak stojí u domu a sbírá nějaké noviny, které tam předtím nechal. Na stole měl položenou sklenici s vodou, a protože jsem měl velkou žízeň, tak jsem si pořádně loknul – ne vody, ale vodky. Můj táta očividně nebyl tak schopný, co se týče zatajování pití, jako jsem byl já. Sklenici mi vyrval z ruky a zabručel: „*Ta je moje!*“ Pak zmizel. V té chvíli jsem si uvědomil, že má s alkoholem opravdu velký problém, ale z nějakého důvodu jsem si nepřipouštěl, že já jsem na tom podobně.

Naštěstí začali táta s mámou chodit do poradny, a díky tomu se mu podařilo s pitím (a taky s kouřením) skoncovat – protože chtěl s mámou urovnat vztah. Byl to zlomový moment jeho života – začal se k problémům stavět se střízlivou hlavou.

Co se mě týče, pil jsem vesele dál. Přišlo mi to spíše jako sranda, ale ve skutečnosti to byl způsob, jak zapomenout na všechny mé problémy, protože když jsem na ně myslel, musel jsem se snažit je řešit, což se mi vůbec nechtělo. Kromě toho jsem měl do roka odejít z domu, a tak jsem své problémy řešil stejným způsobem jako můj otec – chlastem. Dělal to můj táta a jeho otec taky, takže proč bych nemohl i já? Tenkrát jsem to ještě nechápal, ale když se tak ohlížím zpět, vím, že jsem zdědil dispoziční pro alkoholismus, který byl nemocí naší rodiny. Byla to kletba naší rodiny, která sice zprvu vypadala jako velká zábava, ale pak z téhle malé jiskry vzešel prudký, nekontrolovatelný plamen.

Bohužel, své problémy jsme pořád shazoval na Shannon. Jako její partner jsem se k ní choval opravdu hrozně a zacházel jsem s ní jako s kusem hadru. Pořád jsem ji kontroloval, choval jsem se sobecky a byl jsem na ni pořád naštvaný. Bylo to, jako kdyby se ze mě stával můj otec, akorát že já jsem byl ještě o dost horší. Jeden den jsem na ni byl milý a druhý den zase sprostý. Když jsme zrovna nebyli spolu, tak jsem pořád myslel na to, jak moc ji miluju, a když jsme pak zase byli spolu, tak mi lezla na nervy – aniž by mi k tomu dávala důvod. Jsem si jistý, že moje chování mělo hodně co dočinění s mým nízkým sebevědomím. Stačilo jenom, aby něco málo řekla, nebo udělala a už jsem hned dostal záchvat vzteku a nemohl se ovládnout, ať jsem se snažil sebevíc. Každý víkend jsem ji přinutil, aby mě odvezla na párty, kde pak akorát seděla vedle mě, zatímco já jsem se ožíral a hrál na kytaru. Byl jsem tak nesebejistý a žárlivý, že kdykoli se jen s někým začala bavit, okamžitě jsem ji seřval. Byl jsem vážně magor. Když nad

tím tak přemýšlím, nechce se mi ani věřit, jak dlouho snášela moje pití a moje chování vůbec. Chtěl jsem ji opravdu milovat, ale nevěděl jsem jak.

A nebyla to jenom moje výchova, pití a nízká sebedůvěra, co způsobovalo můj vztek. Mohla za něj taky má hudební frustrace. Mě a Reggiemu chyběla kapela a chtěli jsme zase začít hrát. Roznesli jsme po městě, že hledáme bubeníka a zatímco jsme čekali, až se někdo přihlásí, tak jsme jenom kalili s kamarády.

Jednoho dne si Reggie doma zkontroloval záznamník a poslechl si zprávu, která zněla, jako by ji namluvilo nějaké malé děcko. Jeho jméno bylo David Silveria. Řekl, že je bubeník a že by si s námi chtěl zkusit zahrát. Taky řekl, že by ho jeho máma mohla na zkoušku odvézt a až bychom skončili, tak by pro něj zase přijela. Reggie si pomyslel:

„Kdo je ten miňous, co nám chce dělat bubeníka? Zní, jako kdyby mu bylo dvanáct.“

Nakonec se ukázalo, že jako dvanáctiletý jenom zněl. Když jsme se pak s ním bavili, zjistili jsme, že je jen o pár let mladší než my, a tak jsme se rozhodli ho vyzkoušet.

Když jsme se poprvé sešli ve studiu, tak jsem se na něj podíval a moc jsem od něj neočekával. Připomínal mi něco mezi Princem a Stephenem Pearcym, zpěvákem skupiny Ratt. Když ale začal hrát, zůstali jsme stát s otevřenou pusou.

Tenhle kluk vážně věděl, jak hrát metal – měli jsme našeho nového bubeníka.

Nicméně jsme pořád neměli zpěváka a ani název kapely. Taky nám scházel ten zvuk, který tvořila druhá kytara a který jsme měli za časů Toy. To mě přivedlo na myšlenku, že bychom mohli do kapely přijmout jednoho kytaristu, kterého jsem znal ze střední školy. Jmenoval se James Shaeffer (Munky).

Jamese jsem potkal poté, co jsem se přestal bavit s Kevinem – na začátku střední školy. James nosil mokasíny a měl dlouhé, rozčuchané háro – prostě vzhled typického metalisty. Hrával na španělku a občas se přišel podívat ke mně domů, jak hraju na elektrickou kytaru. Ukázal jsem mu pár věcí, které ho, myslím, inspirovaly k dalšímu hraní – stejně tak, jako mě kdysi inspiroval můj děda. James měl jen akustickou kytaru, a tak jsem mu prodal svou Peavy Mystic, společně se zesilovačem. Cenu jsem trochu našponoval, takže za ní zaplatil o něco více než kdysi já, ale ta kytara na něm vypadala vážně dost dobře. To, že jsme spolu chodili do stejné školy, a že jsme oba milovali hudbu, nám pomohlo stát se dobrými přáteli.

Věděl jsem, že by Jamesova hra by do naší kapely skvěle zapadla – a taky že jo. Od té chvíle se celý můj muzikantský život točil jenom kolem Reggieho, Davida a Jamese. Dali jsme si jméno „Ruská ruleta“, ale nikdy jsme pod tímhle názvem neodehráli jediný koncert, protože se nám nepodařilo najít zpěváka. Místo toho jsme jen zkoušeli v garáži Davidovy mámy. Ty stejné songy – pořád a pořád dokola, bez vokálů. Začala to být pěkná nuda. Snažili jsme se složit nové songy, ale nějak se to nedařilo, a tak jsme to za chvíli vzdali. Hudebně nám to neklapalo.

Reggiemu, Davidovi a Jamesovi se to znechutilo, a začali společně dělat vlastní věci. Začali skládat písničky v hudebním stylu, kterému jsem vůbec nerozuměl. Tenkrát hodně poslouchali Faith No More a Red Hot Chili Peppers. Faith No More jsem měl rád, ale nemohl jsem vystát jejich zpěváka a Red Hot mi přišli jako normální, průměrná skupina. Jediný, koho jsem měl z téhle kapely rád, byl jejich basák Flea. Stejně tak i Reggie, a proto začal v tvrdších písničkách užívat při hře slap,¹² takže začali tyhle dvě kapely pěkně kopčit. Zavolali Richardovi z Toy, našemu starému zpěvákovi, a já si musel přiznat, že mě z toho všeho vynechali.

Všechny tyhle pocity jsem dusil v sobě a pak jsem je ventiloval na Shannon. Ta se pak ke mně začala otáčet zády. Nevím proč, ale kdykoli jsem se k ní choval zle, způsobovalo mi to uvnitř dobrý pocit a ulevilo se mi. Bylo to jako kdysi, když jsem bil našeho psa April. Když jsem ji dokázal dovést k tomu, aby se cítila ještě hůř než já, pak jsem se cítil lépe.

Nakonec mě Shannon už měla plné zuby, a začala se osamostatňovat. Začátek konce přišel jednoho dne, kdy jsme se spolu začali prát a ona pak jen seděla se skloněnou hlavou a plakala. Já byl samozřejmě ožralý a řval na ni:

„Přestaň kňourat, ty zbabělá nicko!“

A bylo to. Tohle byla ta chvíle. V tu chvíli se v ní něco zlomilo, a můj osud byl zpečetěn. Už jsem nebyl agresivní. Už jsem nemohl kontrolovat ani ji, ani náš vztah a začal jsem cítit, jak se mi vzdaluje. A aby toho ještě nebylo málo, Reggie, David a James začali mluvit o tom, že by se společně s jejich zpěvákem Richardem a jeho mámou Donnou přestěhovali do Los Angeles a zkusili tam prorazit s kapelou. V té době jsme měli už všichni ukončenou střední školu. Teda všichni kromě Davida, kterému bylo teprve šestnáct a kterému jeho máma povolila jet do L.A. a věnovat se hudbě, pokud bude žít u Donny. Toužili po tom, dostat se do Los Angeles a taky se přejmenovali na LAPD (Love and peace, dude). Tak to nakonec udělali.

Najednou byli pryč.

Hrozně mě to zklamalo, ale chtěl jsem zůstat v Baku a dát si do pořádku vztah se Shannon. Tolik jsem ji miloval a taky jsem litoval toho, jak jsem s ní celou tu dobu zacházel. Myslel jsem si, že když neodjedu a budu jí na blízku, tak se mnou zůstane, ačkoli jsem si tím nebyl moc jistý. Shannon se zapsala na Bakerfieldskou univerzitu a začala se rychle seznamovat s novými lidmi. Napadlo mě, že se na mě bude chtít vykašlat, a tak jsem začal panikařit. Asi bych býval neustál, kdybych najednou ztratil jak mé přátel, tak i ji. Ale ať jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem se zbavit mých návalů vzteku. Jednou jsem ji zavolal, jestli by za mnou nechtěla přijet.

„Nemůžu,“ odpověděla. „Dělám domácí úkol.“

---

¹² Struny nejsou rozeznívány drnkáním ale nárazy palce proti nejvyššímu pražci hmatníku basketyary, v případě Fieldyho se jedná o tzv. power slap.

A najednou jsem v pozadí uslyšel mužský hlas, který jsem nemohl rozpoznat.

„*Kdo to tam s tebou je?!*“ zařval jsem.

„*Jen můj kamarád ze školy,*“ odpověděla. „*Děláme spolu domácí úkoly.*“

Praštil jsem s telefonem a běžel jsem do svého auta. V tu chvíli jsem byl rozhodnutý, že toho jejího „kamaráda“, ať už to byl kdokoli, zabiju. Když jsem se tam ale dostal, byl už pryč. Shannon mě ani nepustila dovnitř a jenom se mnou chvilku mluvila, zatímco jsem stál na její verandě. Řekla mi, že tohle je už pro nás definitivní konec. V tu chvíli jsem poprvé v životě cítil, že mi někdo vyrval srdce z těla. Nikdy předtím jsem nikoho nemiloval tak jako Shannon a nevěděl jsem, jak se mám vyrovnat se ztrátou vztahu.

Málem mě to zabilo.

Svým způsobem jsem měl spíše pocit, jakoby mě neopustila, ale spíše jako kdyby pro mě zemřela. Jeden den jsme spolu a další den už se mnou nechce mít nic společného. Najednou byla pryč. Bylo mi osmnáct a právě jsem si prožil to, o čem jsem si myslel, že je tou nejhorší zkušeností, jaké kdy ve svém životě budu muset čelit. Když se tak ohlížím zpět, jasně si vybavuju vůbec první myšlenky na sebevraždu, které mě později doprovázely během turné. Mí přátelé se odstěhovali a ztratil jsem svou první lásku. Chtělo se mi umřít.

Byl jsem v hluboké depresi. Celé dny jsem nedělal vůbec nic, akorát jsem seděl doma. Jednoho dne jsem zaslechl mámu, jak se baví se svou sestrou, že celou tu dobu viděla, že se Shannon zachází jako s kusem hadru. Jsou určité věci, které byste nechtěli nikdy slyšet z úst vlastní matky, když máte zlomené srdce. I když jsou pravdivé. To, co máma říkala do telefonu, mi mou ránu rozjítřilo ještě víc. Toho dne jsem se naučil důležitou lekci: pravda bolí, a to tím spíš, když vychází z úst vaší vlastní matky.

Myslím, že se mi podařilo mou bolest před ostatními dobře zamaskovat, protože to nevypadalo, že by měl vůbec někdo tušení o vší té bolesti, kterou jsem si v sobě nosil. Nikdo neměl tušení o hloubce mé deprese. Nikdo nevěděl, že chci zemřít. Rodiče akorát věděli, že je mi osmnáct, ukončil jsem střední školu a potřebuju práci, což mi taky několikrát připomenuli. A dokud jsem neměl vlasy dlouhé tak, jak by to vyhovovalo lidem v Chevronu, tak jsem tam prostě pracovat nemohl. Vypadalo to, že jediné, co mé rodiče zajímá, je, ať si seženu práci. Ale já potřeboval, ať se zajímají o MĚ. Moje srdce bylo rozbité na kousky, a přál jsem si, aby mě rodiče podrželi, a řekli mi, že všechno bude zase v pořádku. Potřeboval jsem, aby mě utěšili a pomohli mi, ale protože se u nás obětí zrovna neplýtvalo a vážla u nás komunikace, tak jsem nevěděl, jak si o to všechno říct. Když přišlo na emoce, nevěděl jsem, jak o nich mluvit s kýmkoli.

V tu dobu jsem si uvědomil, že už jsem z života v Baku vážně unavený, a rozhodl jsem se odjet do L.A. – abych navštívil své přátele. Ti okamžitě poznali, jak hrozně mi je. Richardova máma, Donna, se mě zeptala, jestli nechci z Bakersfieldu na dobro vypadnout a začít bydlet s nimi.

Byl to pro mě velký krok - opustit dům mých rodičů, ale Donna vypadala, že jí mé pocity opravdu zajímají a taky mě přitahoval její soucit. Kromě toho jsem se chtěl ze své bolesti proclhat - společně s mými přáteli. Přišlo mi to jako hodně vzrušující nápad a dalo mi to novou naději - takže jsem nabídku přijal. O pár dnů později jsem se vrátil k rodičům pro mé zbývající věci a řekl jsem jim, že se stěhuju. Když jsem přijel zpátky do L.A., všechny sebevražedné myšlenky okamžitě zmizely. Nejspíš asi proto, že jsem teď pil každý den v týdnu a ne jen o víkendech. LAPD zkoušeli nepřetržitě každou noc. Celou tu dobu jsem trávil s nimi v jejich zkušebně, kterou si pronajali v Hollywoodu. Přes den jsme všichni pracovali pro telemarketingovou společnost. Chodili jsme do potravinářství a ptali se lidí, jestli by neměli zájem uzavřít smlouvu odměnou za dovolenou na Hawaii zdarma. Každý, kdo to podepsal, šel automaticky na seznam telemarketingové společnosti. Platili nám něco málo přes sto babek týdně a většinu času jsme stejně jenom seděli doma a přepisovali jména lidí z telefonního seznamu.

Nakonec nás z práce vyhodili, ale to nevadilo, protože kdykoli jsme byli na mizině, Donna se o nás postarala. Nicméně zanedlouho jí už začalo soužití s námi lézt na nervy. Kterého rodiče by taky bavilo žít s partou permanentně kalících teenagerů, kteří zrovna dokončili střední školu? Tři z nás bydleli v ložnici, další dva v obýváku a Donna spala v hlavní ložnici. Takhle jsme žili asi tak rok. Když nás už pak měla Donna plné zuby, tak se přestěhovala společně s Richardem na Redondo beach, zatímco my ostatní jsme odjeli na Long beach, kde jsme pak žili v bytě Jamesova otce.

Každodenní rutina pak vypadala následovně: přes den jsme spali (protože nikdo z nás neměl práci) a každou noc jsme se opili z Malt Libor.¹³ Nebo jsme ve městě nakoupili čtyřicet lašek St. Ides a čtyřicet lašek piva značky Olde English a pak se zkoušelo, nebo se čas od času odehrál nějaký ten koncert. Někdy jsme šli na Sunset strip¹⁴ a rozdávali letáky na jejich koncert. Jejich hudba se mi nikdy moc nelíbila, ale bavilo mě se s nimi scházet a starat se o jejich aparaturu - byl jsem něco jako jejich bedňák.

Zanedlouho získali LAPD (význam zkratky změnili na Laughing as people die¹⁵) kontrakt s nahrávací společností XXX records, ale jen těžko by se to dalo nazvat lukrativní smlouvou. V podstatě šlo jenom o to, že jim firma dala peníze, aby mohli nahrát desku, nic víc. Přesto si několik z nich myslelo, že mají regulérní smlouvu. Pamatuju si, jak Reggie přišel jednou v noci opilý domů a z ničeho nic mi řekl:

„Mám smlouvu s nahrávací společností. A co budeš dělat se svým životem ty? Jsi lůzr.“

---

¹³ Silné pivo

¹⁴ Bulvár z západním Hollywoodu.

¹⁵ Smějem se, když lidi umírají.

Teď to může znít jako legrace, ale tenkrát mě to vážně ranilo, protože jsme byli po celou tu dobu nejlepší přátelé.

LAPD: James, Richard, David a Reggie (obrázek není součástí oficiální fotografické přílohy knihy)

A navíc to byla pravda – byl jsem lůzr. A to mě bolelo ještě víc. Asi po roce života v L.A. jsme si začali všichni lézt na nervy a navíc mě už ničilo být pořád jenom opilý a na mizině. Začal jsem si uvědomovat, že musím od těchhle kluků pryč – zvláště pak od Reggieho. Proto jsem šel za Jamesem a řekl jsem mu:

„Kámo, musím odsud vypadnout. Musím se vrátit do Bakersfieldu a začít něco dělat.“

Ve skutečnosti jsem si přál, aby řekl něco jako: *„Chlape, to ne, zůstaň s náma.“*

Místo toho mi odpověděl jenom: *„Fajn, uvidíme se později.“*

A tak mi nezbylo nic jiného, než se vrátit zpátky do Bakersfieldu.

V Chevronu jsem pracovat nemohl, a proto jsem si našel místo u roznášky pizzy. Zpátky jsem se vrátil, protože jsem už byl unavený ze všeho toho chlastání s mými kamarády v L.A. Ale jakmile jsem byl zpátky v Baku, začal jsem zase pít s mými novými kamarády. Nevěděl jsem sice, jak mám se svým životem naložit, ale byl jsem si jistý, že bych se chtěl živit něčím, co by se týkalo hudby, a proto jsem šel za tátou a zeptal se, jestli by mi nepomohl.

Ten souhlasil, a dal mi nějaké peníze, abych mohl odjet do L.A. na seminář o tom, jak se naučit nahrávat.

Psal se rok 1990, bylo mi dvacet a jel jsme zpátky do L.A. - ale tentokrát už sám. Cítil jsem se strašně osaměle - byl jsem bez svých přátel, ale rychle jsem si zvykl. Nakonec to pro mě byla dobrá zkušenost. Navíc jsem celou tu dobu, co jsem chodil na semináře, vůbec nepil.

Po pár měsících jsem úspěšně absolvoval a začal jsem si hledat práci v některém z mnoha nahrávacích studií po celém Hollywoodu. Práce sice byla, ale neplacená. Všichni ode mne očekávali, že budu pracovat jen jako stážista a že mě jako zaměstnance přijmou až později. To jsem si ale nemohl dovolit, protože jsem si vydělával sám na sebe. Měl jsem sice několik spolubydlících, ale i tak jsem musel platit účty a další věci. Pracovat zadarmo jsem prostě nemohl.

Nakonec jsem si našel snad jediné placené místo, které spadalo do hudební branže - testoval jsem automatické bubeníky a kytarové efekty pro jednu společnost. Já tu práci nenáviděl. Celé měsíce jsem jenom mačkal knoflíky na těchhle přístrojích, jakmile přijely z montážní linky, abych se ujistil, že všechny knoflíky svítí. Občas jsem si sice mohl poslechnout nějaké CD přes efekt, ale i tak ta práce nestála za nic. Byla to pořád ta stejně nudná rutina: zmáčkní knoflík - zkontroluj světla- ujisti se, že vše funguje - vezmi další. Platili mi úplné minimum, nevydělal jsem si skoro nic. Sotva to stačilo na nájem. Moji šéfové byli všichni debilové a zacházeli s námi jako s otroky.

Navíc od chvíle, co jsem začal dělat tuhle práci, jsem začal zase pít. Zase jsem byl nespokojený se svým životem, byl jsem v nudné práci, nedělal žádnou muziku a měl jsem akorát deprese. V té době se LAPD rozpadli a všichni kluci se přestěhovali na Huntington beach, aby zkusili rozjet něco nového. Nevěděl jsem, co vlastně mají za lubem, ale byl jsem tak deprimovaný, že jsem jim zavolaal, a zeptal se jich, jestli spolu ještě pořád hrajou. Řekli mi, že si našli nového zpěváka jménem Corey a že si změnili jméno na Creep a že mám přijít a trochu s nimi zakalit.

To, že jsem se s nimi zase začal scházet, pít a dělat blbosti mi pomohlo mou depresi potlačit tam, kde jsem ji už necítil - na místo, kde jsem nechával všechnu svou bolest. Nevím, čím to bylo, ale když jsem byl s nimi, cítil jsem se lépe, a tak jsem s nimi začal trávit víc a víc času. Zanedlouho potom se mně David zeptal, jestli bych nechtěl s ním a jeho kamarádem Dannym začít bydlet.

Přišlo mi to jako dobrý nápad. A tak jsem praštil s prací a vydal se na Huntington beach. S sebou jsem měl patnáct kytarových efektů, které jsem ukradl z práce. Vinu jsem kvůli tomu necítil, protože mí šéfové se mnou špatně zacházeli. Když jsem dorazil na Huntington beach, dal jsem do novin inzeráty na prodej těch efektů - dvě stě dolarů za kus. Pár kluků od nás si vydělávalo na živobytí prodejem trávy, a tak jsem si řekl, že kšeftování s kradenými věcmi vedle toho nebude vypadat tak zle. Z těch peněz za efekty se dalo několik měsíců přežít, ale pořád

jsem měl špatný pocit kvůli tomu, že jsem je ukradl. Na druhou jsem ale cítil, že jsem tenkrát neměl na vybranou – jako ostatně mnohokrát v mém životě.

Ten rok jsem akorát kalil s klukama z Creep, opíjel jsem se s nimi, chodil na jejich zkoušky, ale na kytaru jsem nehrál vůbec. Creep byli docela dobří, ale na to, aby v hudebním byznysu prorazili, potřebovali ještě hodně pomoci.

Zhruba v té době jsem už překonal svůj strach z drog a rozhodl jsem se nějaké znovu vyzkoušet. Jeden z mých přátel prodával houbičky a LSD, a tak jsem se rozhodl, že vyzkouším obojí. Začalo mi to chutnat, a tak jsem kromě pití začal brát i tohle. Tak to šlo několik měsíců, než jsem zažil svůj druhý bad trip. Jednoho večera jsem byl na bytě u kamaráda a vypil jsem čaj z houbiček. Trip začal téměř okamžitě a byl pěkně silný. V bytě bylo několik lidí a já začal trpět paranoiou, že po mě jdou. A tak jsem rychle nasedl do svého auta, abych se dostal domů. Ale jakmile jsem do něj nasedl, přišla další stíha, že všechna auta, která jedou po ulici, patří jednotkám SWAT¹⁶ a že po mě jdou. Řekl jsem si, že se nenechám jen tak chytit – na to jsem byl až moc rafinovaný, a tak jsem si lehl na zadní sedadlo a jen jsem zíral na moje autorádio. Teď mě nemůžou vidět, takže budu v pohodě.

Objevil se však jiný problém: moje autorádio začalo růst. Pořád jsem na něj koukal, jak se zvětšuje, až bylo skoro tak velké jako auto. Nakonec jsem tam strávil několik hodin a celou tu dobu jsem měl paranoidní halucinace. Když jsem se pak trochu uklidnil, rozhodl jsem se, že už je načase jet domů. V tom se ale objevil další problém; začal mě sledovat skutečný policajt.

Strachy jsem nemohl skoro ani dýchat, ale po pár minutách to otočil a já jsem si mohl konečně oddychnout.

Takže - už žádné drogy. Pro mě je už vymalováno – teda alespoň na pár let.

O něco později jsme se já, David a Danny přestěhovali na nové místo do centra města. Bydlel jsem v malém pokojíku – teda, nejsem si zrovna jistý, jestli se to dá pokojem vůbec nazvat. Nevešel se tam totiž ani stůl. Byla to prostě tírná místnost, s oknem a dveřmi. Bylo tam akorát místo pro dvě lůžka, můj kazeták, kytaru a malý zesilovač. Mezi postelí a stěnou byl prostor, velký asi tak jednu stopu¹⁷.

Taky jsem si sestavil malou dělicí stěnu z bambusu, kterou jsem postavil trochu mimo pokoj, abych získal o něco víc prostoru. Do stěny jsem pak udělal otvor, který měl plnit funkci vchodu. Takže když jste vešli do bytu, viděli jste stěnu z bambusu, která stála hned za postelí a která v sobě měla malý vchod. Ve stěně byla zabudována lepenková skříň na šaty, kterou jsem měl od jedné stěhovací společnosti, a kam jsem si ukládal všechno své oblečení.

---

¹⁶ Special weapons and tactics (speciální zbraně a taktiky). Speciální jednotky policejních oddělení v USA.

¹⁷ Stopa = 30,48 cm.

James bydlel dole v ulici se svou přítelkyní Bridgette a často k nám chodil na párty. Reggie se v té době oženil, a tak jsme ho vídávali jen na zkouškách. Asi po roce bydlení v tom bytě začal můj život upadat do každodenní nudné rutiny, srovnatelné s mou předchozí prací.

Práce – poslouchat, jak kluci hrajou – párty – spánek.

Byl rok 1992, mě bylo dvacet dva a zase jsem byl unavený tou každodenní šedí a zase mě štválo být pořád namol a bez peněz a zase jsem chtěl odjet zpátky do Bakersfieldu. A tak jsem znovu zavolał tátovi a požádal ho o pomoc:

„Tatí, já už nechci takhle dál žít. Chci udělat něco se svým životem a chtěl bych se zeptat, jestli bys mě u sebe nezaměstnal. Taký bych se mohl zkusit zapsat na univerzitu, nebo tak něco.“

„Dobře, Briane. Ale jen když se necháš ostříhat.“

„Ok, tatí.“

Byl jsem tak zoufalý, že jsem si ostříhal vlasy, které jsem si několik let nechával růst, jenom proto, abych mohl pracovat u rodičů. A s krátkými vlasy jsem vypadal dost divně – jako Kramer¹⁸ ze seriálu Seinfeld.

Do Bakersfieldu jsem neodjel hned, ale domluvil jsem se s tátou na určitém datu a začal se balit. Ale pak se stalo něco neuvěřitelného. Asi čtyři dny před mým odjezdem se mě David zeptal, jestli bych si u nich nevyzkoušel místo druhého kytaristy.

„Pojď si s náma zkusit zajamovat a uvidíme, jestli dvě kytary budou znít dobře. Možná to bude ten pravý sound, který hledáme.“

To mě hodně překvapilo. David to nevěděl, ale tohle bylo přesně to, po čem jsem celou dobu toužil. Dělali jsme s klukama muziku ještě jako děti a hrát s nimi v kapele mi vážně moc chybělo – a teď mě chtějí znovu do kapely. Byl jsem nadšený – ani nedovedu popsat jak. Byl to prostě úžasný pocit.

James ale zase tak nadšený nebyl. Zvykl si na to, že byl v kapele jediný kytarista a nechtěl se vzdát poloviny své kontroly nad kytarou v jeho kapele. David si s ním o tom promluvil, a řekl mu, že pokud to nebude znít dobře, tak do toho nepůjdou.

Té noci, kdy jsme konečně zašli do jejich zkušebny, jsem byl pořádně nervózní. Nejenom proto, že už jsem vyšel ze cviku, ale hlavně proto, že jsem nechtěl být nakonec zase zklamaný. Byli to sice mí přátelé, ale já se bál, že to nebude fungovat. A kdyby mě odmítli, tak by mě to zničilo.

---

¹⁸ Populární postava z amerického sitcomu, která nosí rozcuchané vlasy.

A objevil se i další důvod, který mě vynervoval ještě více: James hrál na sedmistrunnou kytaru Ibanez, na kterou jsem já nikdy předtím nehrál. Měl jsem zkušenosti s běžnou šestistrunkou, která se však pro jejich sound nehodila. Půjčil jsem si proto jednu z Jamesových sedmistrunek a i když mi ze začátku chvíli trvalo přeorientovat se na tlustší krk, tak jsem si na tenhle typ kytary docela rychle zvykl.

Když jsme pak začali hrát, znělo to prostě šíleně. Hutně. Ten hutný zvuk byl prostě kulervoucí. Znělo to fantasticky. A všichni si ten sound zamilovali. Dokonce i James.

Řekli mi, ať se k nim nastálo připojím, a já souhlasil. Byl jsem nadšený z mnoha důvodů. Jednak se mi dobře hrálo, mí přátelé byli šťastni a já s nimi zase mohl dělat muziku. Bylo to fantastické. Jako za starých dobrých časů v Bakersfieldu. Všichni cítili, že já jsem přesně ten, kterého hledali, aby se hudebně posunuli dál.

První, co jsem musel udělat, bylo zavolat tátovi a říct mu:

„Díky za práci, ale rozhodl jsem se, že zůstanu tady a zkusím se věnovat hudbě.“

I přes nejistotu života v L.A. jsem věděl, že jsem se rozhodnul správně. Cítil jsem v sobě tu prázdnotu a nespokojenost, která mě doslova sžírala, ale věděl jsem, že kdyby se ze mě stal úspěšný muzikant, prázdné místo uvnitř mě by se zaplnilo. Do té doby jsem si vlastně pořádně neuvědomoval, jak moc jsem byl frustrovaný. Hudbu jsem měl hluboko ve svém srdci a chtěl jsem ji dělat víc než cokoli jiného. To, že jsem se toho snu předtím vzdal, mě zabíjelo. Teď, když jsem zase mohl hrát s mými přáteli, dostal můj život znovu smysl.